

ತ್ಯಲಂಗ ಸ್ವಾಮಿಗಳು

ಸ್ವಾಮಿ ವೀರೇಶಾನಂದ

ಕಳೆದರೂ ಈ ದಂಪತಿಗಳಿಗೆ ಮಕ್ಕಳಾಗಲಿಲ್ಲ. ವಂಶೋದ್ಧಾರಕ ನಾದ ಒಬ್ಬ ಮಗನನ್ನು ಪಡೆಯಬೇಕೆಂಬ ಅವರ ಆಸೆ ನಿರಾಸೆಯಾಗಿಯೇ ಉಳಿದುಹೋಯಿತು.

ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಹೆಣ್ಣುಮಗಳನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗಿ, ವಂಶದ ಕುಡಿಯಾದ ಮಗನನ್ನು ಪಡೆಯುವಂತೆ ವಿದ್ಯಾವತಿ ಗಂಡನಿಗೆ ಸಲಹೆ ಕೊಟ್ಟಳು. ಇದನ್ನು ಒಪ್ಪಿ ನರಸಿಂಗರಾಯನು ಇನ್ನೊಂದು ಮದುವೆಯಾದನು. ವಿದ್ಯಾವತಿ ತನ್ನ ಸಾಧನೆಯನ್ನು ತೀವ್ರ ಗೊಳಿಸಿದಳು. ಶಿವನನ್ನು ಉತ್ಕಟ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಆರಾಧಿಸಲು ಆರಂಭಿಸಿದಳು. ಈ ಸಾಧನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಶಿವನು ಮಗನೊಬ್ಬನನ್ನು ಆರಂಭಿಸಿದಳು. ಈ ಸಾಧನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಶಿವನು ಮಗನೊಬ್ಬನನ್ನು ಪ್ರದಾನ ಮಾಡಿದಂತೆ ಅವಳು ಕನಸು ಕಂಡಳು. ಈ ಸ್ವಪ್ನವು ಬಹಳ ಬೇಗನೆ ಫಲವನ್ನು ನೀಡಿತು. ಗರ್ಭಿಣಿಯಾದ ವಿದ್ಯಾವತಿ ಮಂಗಳಕರವಾದ ಮುಹೂರ್ತದಲ್ಲಿ ಸುಂದರವಾದ ಮಗು ಪೊಂದಕ್ಕೆ ಜನ್ಮವೆತ್ತಳು. ಮಗುವಿಗೆ ಶಿವರಾಮ ಎಂದು ಹೆಸರಿಟ್ಟರು. ಇದಾಗಿ ಒಂದು ವರ್ಷ ಕಳೆದ ನಂತರ ನರಸಿಂಗನ ಎರಡನೆಯ ಹೆಂಡತಿ ಕೂಡ ಒಂದು ಗಂಡು ಮಗುವಿಗೆ ಜನ್ಮ ನೀಡಿದಳು. ಅವನಿಗೆ ಶ್ರೀಧರ ಎಂಬ ಹೆಸರಿಟ್ಟರು. ಮನೆಯವರು ಇಬ್ಬರು ಮಕ್ಕಳನ್ನೂ ಸುಖವಾಗಿ ಬೆಳೆಸಿದರು. ಮನೆಯ ವಾತಾವರಣ ನಂದಗೋಕುಲದಂತೆ ಆನಂದಮಯವಾಗಿತ್ತು.

ಒಂದು ದಿನ ವಿದ್ಯಾವತಿಯು ಭಗವಾನ್ ಶಿವನ ಧ್ಯಾನ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿಯೇ ಶಿವರಾಮನು ಅವಳು ಪೂಜಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಶಿವಲಿಂಗದ ಮುಂದುಗಡೆಯೇ ಮಲಗಿ ನಿದ್ರೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಧ್ಯಾನ ಕಳೆದು ಕಣ್ಣೆರೆದ ವಿದ್ಯಾವತಿ ಕಂಡದ್ದೇನು? ಶಿವಲಿಂಗದಿಂದ ಜ್ಯೋತೀಪುಂಜವೊಂದು ಹೊರಸೂಸಿ, ಮಲಗಿದ್ದ ಮಗುವಿನತ್ತ ಧಾವಿಸುತ್ತಿತ್ತು.

ಶಿವರಾಮನು ಗಂಭೀರಪ್ರವೃತ್ತಿಯ ಬಾಲಕನಾಗಿದ್ದನು. ಯಾವಾಗಲೂ ಅಂತರ್ಮುಖಿಯಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದನು. ಬಾಲ್ಯದಲ್ಲಿ ಸಹಜವಾದ ಆಟ ವಿನೋದಗಳಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ, ಏಕಾಂತದಲ್ಲಿಯೇ ತನ್ನ ಸಮಯವನ್ನೆಲ್ಲ ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದನು. ತಾಯಿ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದ ಪುರಾಣ ಪುಣ್ಯಕತೆಗಳನ್ನು ಕೇಳುತ್ತ ಆನಂದದಿಂದ ಇದ್ದನು. ಸುತ್ತಲ ಜನರು ಏನು ಹೇಳುತ್ತಾರೋ ಎಂಬ ಬಗ್ಗೆ ಅವನಿಗೆ ಎಳ್ಳಷ್ಟೂ ಗಮನ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಪ್ರಾಪ್ತ ವಯಸ್ಸಿನಾದ ಮಗನಿಗೆ ಮದುವೆ ಮಾಡಲು ನರಸಿಂಗನು ಇಚ್ಛಿಸಿದನು. ಆದರೆ ಶಿವರಾಮನು ಖಡಾಖಂಡಿತವಾಗಿ ಅದಕ್ಕೆ ನಿರಾಕರಿಸಿಬಿಟ್ಟನು. ಅದು ತನ್ನ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಪ್ರಗತಿಗೆ ಮಾರಕವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಅವನು ಎಣಿಸಿದನು. ಕಡೆಗೆ ತಂದೆಯೇ ಮಗನ ಭೀಷ್ಮ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆಗೆ ತಲೆ ಬಾಗಬೇಕಾಯಿತು. ಗತಿಯಿಲ್ಲದೆ, ತನ್ನ ಎರಡನೆಯ ಮಗನಾದ

ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರು ವಾರಾಣಸಿಗೆ ತೀರ್ಥಯಾತ್ರೆಗೆ ಕೈಗೊಂಡಾಗ ಒಬ್ಬ ಮಹಾತ್ಮರ ದರ್ಶನ ಮಾಡಿದರು. ಅವರ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಮಹಾನತೆಯನ್ನು ಕೊಂಡಾಡಿದರು. ಅವರನ್ನು 'ನಡೆದಾಡುವ ವಿಶ್ವನಾಥ' ನೆಂದು ಹೊಗಳಿದರು. ಅವತಾರಪುರುಷರಿಂದಲೇ ಹೀಗೆ ಸನ್ಮಾನವನ್ನು ಪಡೆದ ಆ ಮಹಾಪುರುಷರ ಹೆಸರು 'ತ್ಯಲಂಗ ಸ್ವಾಮಿ' ಎಂದು. ಐತಿಹ್ಯದ ಪ್ರಕಾರ ಅವರು ೨೮೦ ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ಜೀವಿಸಿದ್ದರಂತೆ (೧೬೦೭-೧೮೮೭). ವಾರಾಣಸಿಯಲ್ಲಿಯೇ ೧೭೩೭ ರಿಂದ ೧೮೮೭ರ ವರೆಗೆ ಅವರು ನೆಲೆಸಿದ್ದರು. ವಾರಾಣಸಿಯ ಜನತೆ ಅವರನ್ನು ಶಿವನ ಅವತಾರವೆಂದೇ ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರೊಬ್ಬ ದೊಡ್ಡ ಯೋಗಿ. ಅವರ ಜೀವನವು ಅದ್ಭುತಗಳ, ವಿಸ್ಮಯಗಳ ಗಾಢೆಯಾಗಿದೆ; ಪರಮಾಶ್ಚರ್ಯದ ಸಾಧನೆಗಳ ಕಥನವಾಗಿದೆ.

ಬಾಲ್ಯಜೀವನ : ಇವರು ಹುಟ್ಟಿದ್ದು ಕುಂಬಲಪುರಂ ಎಂಬ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ. ಅದು ಆಂಧ್ರಪ್ರದೇಶದ ವಿಜಯನಗರಂ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿದೆ. ನರಸಿಂಗ ರಾವ್ ಮತ್ತು ವಿದ್ಯಾವತಿ ದೇವಿ ಇವರು ತಂದೆ ತಾಯಿಯರು. ನರಸಿಂಗ ರಾವ್ ಗ್ರಾಮದ ಒಬ್ಬ ಮುಖಂಡರಾಗಿದ್ದರು. ಸದ್ಗುಣ ಮತ್ತು ಸತ್ಯಸಂಧರಾಗಿದ್ದ ಅವರನ್ನು ಆ ಊರಿನ ಜನರಲ್ಲಿ ಗೌರವಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ವಿದ್ಯಾವತಿ ಗಂಡನ ಎಲ್ಲ ಕೆಲಸ ಕಾರ್ಯಗಳಿಗೆ ಆಸೆಯಾಗಿ ಇದ್ದಳು. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇತರರ ಸೇವೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದುದಲ್ಲದೆ, ಸ್ವಂತ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಸಾಧನೆಯನ್ನೂ ತಪ್ಪದೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಹಲವಾರು ವರ್ಷಗಳು

ಶ್ರೀಧರನಿಗೆ, ಮದುವೆಯಾಗಿ, ವಂಶವನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಿ ಕೊಂಡು ಹೋಗುವಂತೆ ಕೇಳಿಕೊಂಡನು.

ವೈರಾಗ್ಯ ಜೀವನ : ಶಿವರಾಮನಿಗೆ ನಲುವತ್ತು ವರ್ಷ ವಯಸ್ಸಾಗಿದ್ದಾಗ ಅವನ ತಂದೆ ತೀರಿಕೊಂಡನು. ಒಡನೆ ಕುಟುಂಬ ವನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿ, ಸಂನ್ಯಾಸಿಯಾಗುವ ತವಕ ಅವನಿಗೆ ಉಂಟಾಯಿತು. ಆದರೆ ತಾಯಿ ಅದಕ್ಕೆ ಅಡ್ಡಿಯೊಡ್ಡಿದಳು. ತಾನಿರುವ ತನಕ ಮನೆಯಲ್ಲೇ ಉಳಿಯಬೇಕು ಎಂದು ಕಟ್ಟುಪಾಡು ಮಾಡಿದಳು. ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದರೆ ಅವನಿಗೆ ಸದ್ಗತಿ ಮುಕ್ತಿಗಳು ಲಭಿಸುತ್ತವೆ ಎಂದು ಆಶೀರ್ವಾದ ಮಾಡಿದಳು. ಶಿವರಾಮನು ತಾಯಿಯ ಆಣತಿಗೆ ತಲೆಬಾಗಿದನು.

ಇದಲ್ಲದೆ ತಾಯಿ ಒಂದು ರಹಸ್ಯವನ್ನು ಅವನಿಗೆ ಹೇಳಿದಳು. ವಿದ್ಯಾವತಿಯ ತಂದೆ ಬಹು ದೊಡ್ಡ ಕಾಳೀಸಾಧಕರಾಗಿದ್ದರು. “ನಿನ್ನ ಮಗನಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿ ಸಾಧನೆಯನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸುತ್ತೇನೆ” ಎಂದು ಅವರು ಮಗಳಿಗೆ ಹೇಳಿದ್ದರಂತೆ. ಇದರಂತೆ ತನ್ನ ತಂದೆಯೇ ಮಗ ಶಿವರಾಮನಾಗಿ ಮರುಹುಟ್ಟು ಪಡೆದಿದ್ದಾನೆ ಎಂದು ವಿದ್ಯಾವತಿ ನಂಬಿದ್ದಳು. ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಮಗನಿಗೆ ಹೇಳಿ, ಕಾಳೀಸಾಧನೆಯನ್ನು ಕೈಗೊಳ್ಳುವಂತೆ ಉತ್ತೇಜಿಸಿದಳು. ಮಾತೆಯ ಆಶಯವನ್ನು ಶಿವರಾಮನು ಶಿರಸಾ ಪಾಲಿಸಿದನು. ಸಮೀಪದ ಕಾಳಿಯ ದೇವಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಸಾಧನೆಯನ್ನು ನಡೆಸಿದನು. ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಎಂದಿಗೂ ತಾಯಿಯನ್ನು ಅವನು ಆಗಲಿಲ್ಲ.

ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷಗಳ ನಂತರ, ೧೬೬೯ರಲ್ಲಿ ತಾಯಿ ದಿವಂಗತಳಾದಳು. ಕುಟುಂಬದ ಬಂಧನದಿಂದ ಶಿವರಾಮನಿಗೆ ಬಿಡುಗಡೆ ಸಿಕ್ಕಿತು. ಅಲೆದಾಡುವ ಭೈರಾಗಿಯಾಗಿ ಅವನು ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರ ಹೊರಟನು. ತನ್ನ ತಾಯಿಯ ಚಿತಾಭಸ್ಮವನ್ನು ಒಂದು ಬಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡನು. ಊರಿನ ಸ್ಮಶಾನವೇ ಅವನ ಮೊದಲ ಸಾಧನಾಕ್ಷೇತ್ರವಾಯಿತು. ತಾಯಿಯ ಚಿತಾಭಸ್ಮವನ್ನೇ ಮೈತುಂಬ ಪೂಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಕಾಳೀಸಾಧನೆಯನ್ನು ಹಗಲೂರಾತ್ರಿ ನಡೆಸಿದನು. ಹೀಗೆ ಆ ಸ್ಮಶಾನದಲ್ಲಿ ೨೦ ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ತಪಸ್ಸಾಧನೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದನು. ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಮಲತಮ್ಮನಾದ ಶ್ರೀಧರ ಆ ಸ್ಮಶಾನದ ಸನಿಹದಲ್ಲಿಯೇ ಕಟ್ಟಿಕೊಟ್ಟ ಪುಟ್ಟ ಪರ್ಣ ಕುಟಿಯಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸಿದ್ದನು.

ಗುರುವಿನ ಅನುಗ್ರಹ : ಇಪ್ಪತ್ತು ವರ್ಷಗಳ ಸಾಧನೆಯ ನಂತರ, ಭಗವಂತನ ಆದೇಶದ ಅನುಸಾರವಾಗಿ, ಶಿವರಾಮನು ತನ್ನ ಗುರುದೇವನ ದರ್ಶನವನ್ನು ಮಾಡಿದನು. ಇದು ನಡೆದಿದ್ದು ೧೬೭೯ರಲ್ಲಿ. ಗುರುಗಳಾದ ಭಗೀರಥಾನಂದ ಸರಸ್ವತಿ ಪಂಜಾಬಿ ನವರು. ಇನ್ನೊಂದು ಕಥೆಯ ಪ್ರಕಾರ ಗುರುವಿನ ಹೆಸರು ರತ್ನಾನಂದ ಸರಸ್ವತಿ. ಗುರು-ಶಿಷ್ಯರಿಬ್ಬರೂ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಅನೇಕ ಪುಣ್ಯಕ್ಷೇತ್ರಗಳನ್ನು ಸಂದರ್ಶಿಸಿದರು. ಕಡೆಗೆ ಅವರು ರಾಜಸ್ಥಾನದ ಪುಷ್ಕರ ಸರೋವರವನ್ನು ತಲುಪಿದರು. ಇಲ್ಲಿ ಗುರುವು ಶಿವರಾಮನಿಗೆ ಸಂನ್ಯಾಸ ದೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ನೀಡಿದರು. ಸ್ವಾಮಿ ಗಣಪತಿ ಸರಸ್ವತಿ ಎಂಬ ಹೊಸ ನಾಮಧೇಯವನ್ನೂ ನೀಡಿದರು. ಇದಾಗಿ ಸ್ವಲ್ಪ

ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಗುರುಗಳು ದೇಹತ್ಯಾಗ ಮಾಡಿದರು. ನೂತನ ಯತಿಯು ಪುಷ್ಕರದಲ್ಲಿಯೇ ನೆಲೆಸಿ ಸುಮಾರು ೧೦ ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ಕಠೋರವಾದ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಆಚರಿಸಿದರು. ಅದಾದ ಮೇಲಷ್ಟೇ ತೀರ್ಥಯಾತ್ರೆಗೆ ಹೊರಟರು. ಗಣಪತಿ ಸರಸ್ವತಿ ಸ್ವಾಮಿಗಳು ಪ್ರಯಾಗವನ್ನು ೧೭೩೩ರಲ್ಲಿ ತಲುಪಿದರು. ಕಡೆಗೆ ವಾರಾಣಸಿಗೆ ೧೭೩೭ರಲ್ಲಿ ತಲುಪಿದರು. ಇಲ್ಲಿಗೆ ಅವರ ತೀರ್ಥಯಾತ್ರೆ ಕೊನೆ ಗೊಂಡಿತು.

‘ನಡೆದಾಡುವ ವಿಶ್ವನಾಥ’ : ವಾರಾಣಸಿಯಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸಿದ ನಂತರ ವಷ್ಟೇ ಗಣಪತಿ ಸರಸ್ವತಿ ಸ್ವಾಮಿಗಳಿಗೆ ತೈಲಂಗ ಸ್ವಾಮಿಗಳು ಎಂಬ ಹೆಸರು ಬಂತು. ೧೮೮೭ರಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ದೇಹಾಂತ್ಯವಾಗುವ ತನಕವೂ, ತೈಲಂಗ ಸ್ವಾಮಿಗಳು ವಾರಾಣಸಿಯಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಕಡೆ ನೆಲೆಸಿದ್ದರು. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವೆಂದರೆ, ಅಸಿ ಫಾಟ್, ಹನು ಮಾನ್ ಫಾಟ್‌ನಲ್ಲಿ ಇರುವ ವೇದವ್ಯಾಸ ಆಶ್ರಮ ಮತ್ತು ದಶಾಶ್ವ ಮೇಧ ಫಾಟ್. ವಾರಾಣಸಿಯ ಬೀದಿಗಳಲ್ಲಿ ನಗ್ನರಾಗಿಯೇ ಅವರು ಸುತ್ತಾಡುತ್ತಲಿದ್ದರಂತೆ. ಅವರದು ‘ಬಾಲಭಾವ’. ಮಕ್ಕಳಂತೆ ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಅವರು ತಲೆಕೆಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ, ನಿಸ್ಪೃಹ ರಾಗಿದ್ದರು. ಕೆಲವು ವೇಳೆ ತೈಲಂಗ ಸ್ವಾಮಿಗಳು ಗಂಟೆಗಟ್ಟಲೆ ಗಂಗಾನದಿಯಲ್ಲಿ ಈಜಾಡುತ್ತಿದ್ದರು ಅಥವಾ ತೇಲಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರು ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದುದು ಬಹಳ ಕಡಿಮೆ. ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ದಿನ ಗಟ್ಟಲೆ ಮೌನವಾಗಿದ್ದುದ್ದೂ ಉಂಟು.

ಇವರ ಯೋಗಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಮತ್ತು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ತೇಜಸ್ಸನ್ನು ಕಂಡ ಜನರು ಅವರಡಿಗೆ ಆಕರ್ಷಿತರಾದರು. ಬಂಗಾಳ ಪ್ರದೇಶ ದಿಂದ ಬಂದ ಹಲವಾರು ಮಹಾಪುರುಷರು ಮತ್ತು ಗಣ್ಯವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ಇವರನ್ನು ಭೇಟಿ ಮಾಡಿ ಪ್ರಭಾವಿತರಾದರು. ಅವರಲ್ಲಿ ಕೆಲವರ ಹೆಸರುಗಳು ಹೀಗಿವೆ: ಲೋಕನಾಥ ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿ, ವೇಣಿ ಮಾಧವ ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿ, ಭಗವಾನ್ ಗಂಗೂಲಿ, ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣ ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದ, ಸ್ವಾಮಿ ಅಭೇದಾನಂದ, ಮಹೇಂದ್ರನಾಥ ಗುಪ್ತ, ಲಾಹರಿ ಮಹಾಶಯ ಮುಂತಾದವರು.

ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರು ತೈಲಂಗ ಸ್ವಾಮಿಗಳನ್ನು ಭೇಟಿ ಮಾಡಿದ ನಂತರ ಅವರ ಬಗ್ಗೆ ಹೀಗೆ ಉದ್ಗಾರವತ್ತಿದರು: “ಸಾಕ್ಷಾತ್ ವಿಶ್ವ ನಾಥನೇ ತನ್ನನ್ನು ತೋರ್ಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಇವರ ಶರೀರವನ್ನು ಒಂದು ಯಂತ್ರವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವುದನ್ನು ನಾನು ಕಂಡೆ. ಅವರು ಜ್ಞಾನಮಾರ್ಗದ ಪರಾಕಾಷ್ಠತೆಯನ್ನು ತಲುಪಿದ್ದರು. ಅವರಲ್ಲಿ ಯಾವ ರೀತಿಯ ದೇಹಭಾವವೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ನದಿಯ ಪಾತ್ರದ ಮರಳು ಎಷ್ಟು ಸುಡುತ್ತಿತ್ತು ಎಂದರೆ ಯಾರೂ ಅದರ ಮೇಲೆ ಕಾಲಿಡಲೂ ಆಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಇವರು ಅದರ ಮೇಲೆ ಅನಾಯಾಸವಾಗಿ ಹೊರಳಾಡುತ್ತಿದ್ದರು.” ತೈಲಂಗ ಸ್ವಾಮಿಗಳು ಒಬ್ಬ ಪರಮಹಂಸರೆಂದೂ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಅಲ್ಲದೆ, ‘ಇಡೀ ಕಾಶಿ ಕ್ಷೇತ್ರವೇ ಅವರ ವಾಸ್ತವ್ಯದಿಂದ ಬೆಳಗುತ್ತಿತ್ತು’ ಎಂದೂ ನುಡಿಯುತ್ತಿದ್ದರು.

ತೈಲಂಗಸ್ವಾಮಿಗಳು ಅಯಾಚಕವೃತವನ್ನು ಕೈಗೊಂಡಿದ್ದರು. ಅಂದರೆ ತಮಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದ್ದರಲ್ಲಿ ತೃಪ್ತಿಯಿಂದ ಇರುವುದು. ಅವರ ಜೀವನದ ಕಡೆಯ ಘಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಅವರ ಹೆಸರು ಎಲ್ಲೆಡೆ ಹಬ್ಬಿತು. ನೂರಾರು ತೀರ್ಥಯಾತ್ರಿಗಳು ಅವರನ್ನು ಕಾಣಲು ಬರುತ್ತಿದ್ದರು. ಈ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಅವರು ಅಜಗರವೃತ್ತಿಯ ವೃತವನ್ನು ಕೈಗೊಂಡಿದ್ದರು. ಅಲುಗಾಡದೆ ಒಂದು ಕಡೆ ಕುಳಿತಿರುತ್ತಿದ್ದರು. ಭಕ್ತರು ಕೊಡಗಟ್ಟಲೆ ನೀರು ತಂದು ಮುಂಜಾನೆಯಿಂದ ಹಿಡಿದು ಮಧ್ಯಾಹ್ನದವರೆಗೆ ಅವರ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಸುರಿದು ಪೂಜಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರು ಶಿವನ ಪ್ರತಿರೂಪವೆಂದೇ ಭಾವಿಸುತ್ತಿದ್ದರು.

ಸಿದ್ಧಪುರುಷ : ತೈಲಂಗಸ್ವಾಮಿಗಳ ಸುತ್ತಲೂ ಅನೇಕ ಕತೆಗಳು ಹೆಣೆದುಕೊಂಡಿವೆ. ಜನಗಳ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ರಹಸ್ಯವಿದ್ಯೆಗಳನ್ನು ಕರಗತ ಮಾಡಿಕೊಂಡ ಒಬ್ಬ ಸಿದ್ಧಪುರುಷರು ಎಂದು ಅನ್ನಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ವಿದ್ವಾಂಸನಾದ ರಾಬರ್ಟ್ ಆರ್ನೆಟ್ ಎಂಬಾತನು ಅವರ ಪವಾಡಗಳೆಲ್ಲ ಅಧಿಕೃತವಾಗಿ ದಾಖಲಿಸಿರುವಂಥವು ಎಂದು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಅವರ ಪವಾಡಶಕ್ತಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಕಟ್ಟುಕತೆ ಎನ್ನಲಾಗದು ಎಂದು ಅವನು ಹೇಳುತ್ತಾನೆ. ತೈಲಂಗಸ್ವಾಮಿಗಳು ೨೮೦ ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ಬದುಕಿ ಬಾಳಿದ್ದೇ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಪವಾಡ. ಇದಲ್ಲದೆ ಅವರದು ದೊಡ್ಡ ಮೈಕಟ್ಟು, ಅವರು ಉಣ್ಣುತ್ತಿದ್ದುದೇ ಅಪರೂಪ. ಆದರೂ ಅವರು ಸುಮಾರು ೧೪೦ ಕೆ.ಜಿ. ತೂಕ ವಿದ್ವರಂತೆ.

ಇದಲ್ಲದೆ ತೈಲಂಗಸ್ವಾಮಿಗಳು ಇತರರ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಒಂದು ಪುಸ್ತಕದ ಹಾಗೆ ಓದಿಬಿಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರು ಎಂಥ ವಿಷವನ್ನಾದರೂ ಕುಡಿದು ಜೀರ್ಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಅಂಥ ಅನೇಕ ಸನ್ನಿವೇಶಗಳನ್ನು ಅವರ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ನಾವು ಕಾಣುತ್ತೇವೆ. ತೈಲಂಗಸ್ವಾಮಿಗಳು ಬಹುಕಾಲ ಉಪವಾಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ತದನಂತರ ಕೊಡಗಟ್ಟಲೆ ಕೆನೆಭರಿತ ಹಾಲನ್ನು ಕುಡಿಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿ ಅವರನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಲು ಬಂದನು. ಆ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ಕ್ಯಾಲಿಫೋರ್ನಿಯ - ಸುಣ್ಣದ ಮಿಶ್ರಣವನ್ನು ಅವರಿಗೆ ಕುಡಿಯಲು ಕೊಟ್ಟನು. ಸ್ವಾಮಿಗಳು ಒಂದು ಕೊಡ ಪೂರ್ತಿ ಅದನ್ನು ಕುಡಿದುಬಿಟ್ಟರು. ಆದರೂ ಅವರಿಗೆ ಏನೂ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ತಂದುಕೊಟ್ಟ ವ್ಯಕ್ತಿಯೇ ಕೆಳಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದು ಒದ್ದಾಡತೊಡಗಿದನು. ಅನಂತರ ಸ್ವಾಮಿಗಳು ತಮ್ಮ ಮೌನವನ್ನು ಮುರಿದು, ಕರ್ಮಸಿದ್ಧಾಂತವನ್ನು ಉಪದೇಶಿಸಲು ಆರಂಭಿಸಿದರು. ಕಾರ್ಯ-ಕಾರಣ ನಿಯಮವನ್ನು ನೆರೆದಿದ್ದ ಜನಗಳಿಗೆ ಬೋಧಿಸಿದರು.

ಇನ್ನೊಂದು ಪ್ರಸಂಗ ಹೀಗಿದೆ. ತೈಲಂಗಸ್ವಾಮಿಗಳು ಒಂದು ಚೂರೂ ಬಟ್ಟೆಯ ತುಂಡನ್ನು ಉಟ್ಟುಕೊಳ್ಳದೆ, ನಾಗಾ ಸಾಧುಗಳಂತೆ ವಾರಾಣಸಿಯ ಬೀದಿಗಳಲ್ಲಿ ಸುತ್ತುತ್ತಿದ್ದರು. ವಾರಾಣಸಿಯ ಪೊಲೀಸರು ಅವರ ಈ ನಡತೆಯನ್ನು ಕಂಡು, ಅದೊಂದು ಅಪರಾಧವೆಂದು ಭಾವಿಸಿ ಸೆರೆಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇರಿಸಿದರು. ಸ್ವಲ್ಪಕಾಲದಲ್ಲಿಯೇ ಅವರು ಕಾರಾಗೃಹದ ಮಾಳಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ಕಂಡುಬಂದರು. ಪೊಲೀಸರು ಮತ್ತೆ ಬಂಧಿಸಿ ಸೆರೆಯ

ಲ್ಲಿಟ್ಟರು. ಎರಡನೆಯ ಸಲವೂ ಹೀಗೆಯೇ ಆಯಿತು. ಪೊಲೀಸರು ತೈಲಂಗಸ್ವಾಮಿಗಳನ್ನು ಬಿಡುಗಡೆ ಮಾಡಲೇಬೇಕಾಯಿತು.

ತೈಲಂಗಸ್ವಾಮಿಗಳು ಕುಳಿತಿರುವ ಸ್ಥಾನದಿಂದ ಮೇಲೇಳುತ್ತಿದ್ದುದನ್ನು ಸಾವಿರಾರು ಜನರು ನೋಡಿದ್ದಾರೆ. ಅಲ್ಲದೆ ಗಂಟೆ ಗಟ್ಟಲೆ ಕಾಲ ಗಂಗಾನದಿಯ ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಅವರು ತೇಲಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಗಂಟೆಗಟ್ಟಲೆ ಕಾಲ ಅಲೆಗಳ ಒಳಗಡೆ ಅಡಗಿಬಿಡುವರು. ಬಹುಕಾಲದ ನಂತರ ಹೊರಕ್ಕೆ ಬರುವರು. ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಯೋಗಿಗಳು ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳುವ 'ಭೂತಜಯ' (ಪಂಚಭೂತಗಳ ಮೇಲಿನ ವಿಜಯ) ಎನ್ನುವ ಸಿದ್ಧಿ ಎಂದು ಶಾಸ್ತ್ರ ಹೇಳುತ್ತದೆ. ಏನೇ ಇರಲಿ ತೈಲಂಗಸ್ವಾಮಿಗಳ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಪರಿಪೂರ್ಣತೆಯೇ ಇಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾಗಬೇಕೇ ಹೊರತು ಅವರ ಪವಾಡ ಸಿದ್ಧಿಗಳಲ್ಲ.

ಉಪದೇಶಗಳು : ತೈಲಂಗಸ್ವಾಮಿಗಳು ತಮ್ಮ ಬಳಿ ಬಂದ ಭಕ್ತರಿಗೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಉಪದೇಶಗಳನ್ನು ಅವರ ಜೀವನ ಚರಿತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದು. ಅಂಥ ಕೆಲವು ಬೋಧನೆಗಳನ್ನು ಅವರ ಶಿಷ್ಯರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರಾದ ಉಮಾಚರಣ ಮುಖ್ಯೋಪಾಧ್ಯಾಯ ಎನ್ನುವವರು ತಾವು ಬರೆದ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ದಾಖಲಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಬಂಧನ ಎಂದರೆ ಪ್ರಪಂಚಕ್ಕೆ ಅಂಟಿಕೊಂಡಿರುವುದು; ಮುಕ್ತಿ ಎಂದರೆ ಪ್ರಪಂಚತ್ಯಾಗ ಮತ್ತು ಭಗವಂತನಲ್ಲಿ ತನ್ಮಯತೆ ಎಂದು ಅವರು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ನಿರಾಸಕ್ತಿಯ ಭಾವವನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಮೈಗೂಡಿಸಿಕೊಂಡವನಿಗೆ ಈ ಜಗತ್ತೇ ಸ್ವರ್ಗವಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸುವುದು. ಸಂಸಾರದಿಂದ ಪಾರಾಗಬೇಕಾದರೆ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಅರಿವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳುವುದು ಅತ್ಯಾವಶ್ಯಕ ಎಂದು ಅವರು ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ನುಡಿಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಈ ಕ್ಷಣಿಕ ಜಗತ್ತಿನ ಮೇಲಿನ ನಮ್ಮ ಆಸಕ್ತಿ ಒಂದು ಬಗೆಯ ಸಾಂಕ್ರಾಮಿಕ ರೋಗವಿದ್ದಂತೆ. ಅದಕ್ಕೆ 'ನಿರಾಸಕ್ತಿ' ಯೊಂದೇ ಪರಮೌಷಧಿ ಎಂದು ಅವರು ಬೋಧಿಸಿದರು.

ಮಾನವನ ಇಂದ್ರಿಯಗಳೇ ಅವನಿಗೆ ಶತ್ರುಗಳಾಗಿವೆ. ಅವೇ ಅವನಿಗೆ ಮಿತ್ರರೂ ಆಗಬಹುದು. ಬಡ ಮನುಷ್ಯನು ಯಾರು ಗೊತ್ತೆ? ಅತ್ಯಂತ ಲೋಭಿಯೇ ಕಡು ಬಡವ. ಯಾವತ್ತೂ ತೃಪ್ತಿಯಿಂದ ಇರುವವನೇ ಶ್ರೀಮಂತ. ತೀರ್ಥಯಾತ್ರೆಗೆ ಹೋಗಬಹುದಾದ ಅತ್ಯಂತ ಪವಿತ್ರಕ್ಷೇತ್ರವೆಂದರೆ ತನ್ನ ಪರಿಶುದ್ಧ ಮನಸ್ಸು. ಈ ತೆರನ ಮನಸ್ಸು ವೇದಾಂತ ಸತ್ಯಗಳನ್ನು ಗುರುವಿನಿಂದ ಅರಸುವಂತೆ ನಮ್ಮನ್ನು ಪ್ರೇರೇಪಿಸುತ್ತದೆ. ಯಾರು ಎಲ್ಲ ಬಗೆಯ ಆಸಕ್ತಿಯಿಂದ ಮತ್ತು ವ್ಯಾಮೋಹಗಳಿಂದ ಮುಕ್ತನಾಗಿರುತ್ತಾನೋ ಅವನೇ ಸಾಧು. ಯಾರು ತಾನು ಮತ್ತು ತನ್ನದು ಎಂಬ ಭಾವನೆಗಳಿಂದ ಮೇಲೆ ಏರುತ್ತಾನೆಯೋ ಅವನೇ ಸಾಧು. ಇವು ತೈಲಂಗಸ್ವಾಮಿಗಳ ಉಪದೇಶಾಮೃತದ ಕೆಲವು ಹನಿಗಳು.

ತೈಲಂಗಸ್ವಾಮಿಗಳು ಸೋಮವಾರ, ಡಿಸೆಂಬರ್ ೨೬, ೧೮೮೭ ರಂದು ಮಹಾಸಮಾಧಿ ಹೊಂದಿದರು. ಕಾಶೀಕ್ಷೇತ್ರದ ಸಂಪ್ರದಾಯದಂತೆ ಪವಿತ್ರ ಗಂಗೆಯಲ್ಲಿ ಅವರನ್ನು ಜಲಸಮಾಧಿ ಮಾಡಲಾಯಿತು. ನಿಜಕ್ಕೂ ತೈಲಂಗಸ್ವಾಮಿಗಳು ಭಾರತದ ಸಂತರ ಕ್ಷಿತಿಜದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಪ್ರಖರ ನಕ್ಷತ್ರವಾಗಿ ಕಂಗೊಳಿಸುತ್ತಾರೆ. ❀